

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **Ing. V. A. , MBA**, zastoupeného JUDr. Hanou Skotnicovou, advokátkou se sídlem Na Hradbách 119, Ostrava-Moravská Ostrava, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného **o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu** ze dne 22.11.2012 č.j. MSK 145189/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst.1 písm. f), bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen zákon o silničním provozu), kterého se měl dopustit tím, že při řízení

vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním předpisem mimo obec o 20 km/h a více, jehož se dopustil tím, že dne 27.12.2011 v 17:43 hod. v katastru obce Metylovice, na silnici I/56, (60,0 km) řídil ve směru jízdy od obce Frýdek-Místek na obec Ostravici vozidlo Škoda Superb rz X a překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km/h, když mu byla naměřena rychlost 135 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší rychlost naměřena rychlost 130 km/h. Tímto svým jednáním porušil povinnosti uvedené v ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a podle ust. § 125c odst. 4 písm. e/ zákona o silničním provozu mu byla uložena pokuta ve výši 3.500,- Kč a dále podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. (dále jen zákona o přestupcích) uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku paušální částkou 1.000,- Kč. Splatnost pokuty a nákladů řízení byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí, oddělení správních činností rozhodl dne 3.10.2012 pod č.j. MUFO 19217/2012 tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, za což mu byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozhodnutí. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že na základě oznámení Policie ČR zahájil řízení o přestupku, a to vydáním příkazu o uložení pokuty, proti kterému byl podán zástupcem obviněného odpor a na základě těchto okolností bylo zahájeno správní řízení a nařízeno ústní jednání. K žádosti zástupkyně obviněného bylo jednání odročeno a po konzultaci se zástupkyní byl stanoven nový termín jednání na 19.3.2012. Dne 15.3.2012 zástupkyně omluvila obviněného z jednání z důvodu lékařského vyšetření jeho osoby s žádostí o odročení, kdy předpokládaná pracovní neschopnost byla 1 měsíc. Vzhledem k tomu, že zástupkyně svou osobu neomluvila a správní orgán měl dostatek důkazů prokazujících zavinění obviněného, byl dne 19.3.2012 sepsán protokol o ústním jednání v nepřítomnosti. Téhož dne v odpoledních hodinách bylo zasláno vypovězení plné moci, správním orgánem bylo vydáno rozhodnutí, proti kterému bylo podáno odvolání a rozhodnutí správního orgánu I. stupně Krajským úřadem Moravskoslezského kraje bylo zrušeno a věc byla správnímu orgánu vrácena k novému projednání. Následně obviněný pověřil plnou mocí k zastupování své osoby A. K., bytem M., B. a H., a když se správní orgán pokusil dvakrát tomuto zástupci doručit listovní zásilku a tyto se vrátily s informací, že adresát je neznámý, bylo rozhodnuto tak, že zástupci byl ustanoven opatrovník, a tímto opatrovníkem byl ustanoven obviněný. Stalo se tak z důvodu, že zástupce je osobou neznámého pobytu, kterému se prokazatelně nedaří doručovat zásilky. Usnesení o ustanovení opatrovníka a předvolání k ústnímu jednání bylo zasláno obviněnému do vlastních rukou, kdy mu bylo stanoveno několik po sobě jdoucích termínů ústního jednání v rozmezí od 6.9.2012 do 8.10.2012 s tím, že každý následující termín platí pro případ řádné a včasné omluvy z předcházejícího jednání. Rovněž byla veřejnou vyhláškou oznámena možnost převzetí písemnosti – ustanovení opatrovníka A.K. Obviněný se omluvil z ústního jednání ve dnech 2.10. a 4.10.2012 z důvodu potřeby jeho přítomnosti na pracovišti v Praze, tato omluva nebyla správním orgánem akceptována. Správní orgán dospěl k závěru, že jednání obviněného s přihlédnutím ke všem okolnostem je ryze účelová, nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, ze dne 3.10.2012 č.j. MUFO 19217/2012 potvrdil. V odůvodnění se vypořádal se všemi

námitkami vznesenými v odvolání a dospěl k závěru, že se obviněný dopustil jednání, kterým byla naplněna skutková podstata přestupku.

Obsah žaloby

[4] Žalobce žalobou ze dne 28.1.2013 navrhl zrušit rozhodnutí žalovaného a uložit žalovanému povinnost uhradit žalobci náklady řízení spočívající v uhrazeném soudním poplatku a nákladech na právní zastoupení. V žalobě uvedl následující žalobní body:

a) správní orgán podstatným způsobem porušil předpisy o správním řízení, čímž zkrátil žalobce na jeho právech, neboť žalobce neměl možnost se v řízení před správním orgánem I. stupně hájit, neboť neakceptoval jeho omluvy a jednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti;

b) přípisem ze dne 6.9.2012 požádal o určení okamžiku doručení za neplatné a vyslovil nesouhlas s konáním ústního jednání, když navíc uvedené předvolání bylo doručováno pouze žalobci jako opatrovníkovi jeho zástupce a nikoliv jeho osobě jako účastníku řízení. Dne 27.9.2012 žalobce obdržel usnesení ze dne 14.9.2012, kterým bylo rozhodnuto tak, že bylo prominuto zmeškání úkonu ze dne 6.9.2012. O návrhu žalobce na rozhodnutí o určení okamžiku doručení předvolání za neplatné, nebylo do dnešního dne správním orgánem rozhodnuto;

c) nezákonnost rozhodnutí žalovaného spočívá i v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu. Žalovaný se nedostatečně zabýval tím, že správní orgán I. stupně neprovedl všechny důkazy a pokud se poprvé s námitkou žalobce žalovaný na straně 7 svého rozhodnutí zabýval, pak nahrazoval činnost orgánu I. stupně a porušil zásadu dvouinstančnosti řízení. Žalobce tvrdí, že rychloměr užitý příslušníky policie nebyl funkční, případně nebyl správně použit. Ze spisového materiálu nevyplývá, zda byly neporušeny plomby na radaru a zda skutečně stav tohoto radaru ke dni 27.12.2011 odpovídal jeho stavu v době přezkoušení metrologickým střediskem. Tímto postupem bylo porušení ust. § 3 správního řádu, když nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a uvedl, že především odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou v podstatě opakováním námitek odvolacích, se kterými se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. K postupu žalobce ve správním řízení a úkonech, které činil (omluvy z ústních jednání, volba zmocněnce) žalovaný uvádí, že se podle něj jednalo o zjevné procesní obstrukce, tedy snahu zmařit účel řízení a jeho prodlužováním dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek; tomu pak odpovídal i postup správního orgánu prvního stupně (nařízení ústního jednání na více termínů, ustanovení žalobce opatrovníkem jeho zmocněnci). Ke zjištění skutkového stavu krajský úřad uvádí, že o správnosti měření rychlosti, tedy o způsobilosti rychloměru k měření, o způsobilosti policisty k provádění měření ani o tom, že měření bylo prováděno řádně, v souladu s návodem k měření, nevznikly v průběhu řízení důvodné pochybnosti. Žalobce tyto skutečnosti pouze obecně zpochybňoval, aniž by uvedl jakékoliv konkrétní důvody, které

ho k těmto pochybnostem vedly, proto žalovaný provádění dalších důkazů, které žalobce navrhoval, shledal nadbytečným. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 30.1.2012 byl žalobci doručen (fikcí) příkaz o uložení pokuty ve výši 3.500,- Kč, neboť byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit tím, že dne 27.12.2011 v 17:43 hod. v katastru obce Metylovice, na silnici I/56, (60,0 km) řídil ve směru jízdy od obce Frýdek-Místek na obec Ostravici vozidlo Škoda Superb rz x a překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km/h, PČR mu byla naměřena rychlost 135 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší rychlost naměřena rychlost 130 km/h. Proti příkazu byl dán jeho právní zástupkyní JUDr. J. K., Ph.D. (plná moc ze dne 25.11.2010) odpor a správní orgán dne 15.2.2012 obviněného předvolal k ústnímu jednání na den 7.3.2012. Dne 20.2.2012 se zástupkyně omluvila z důvodu své účasti u jednání u Okresního soudu v Chrudimi; předložila předvolání soudu. Po dohodě se zástupkyní obviněného bylo jednání odročeno na den 19.3.2012. Zástupkyně JUDr. K. dne 16.3.2012 sdělila správnímu orgánu, že se její klient k jednání nedostaví, je objednan na vyšetření, o čemž předložila potvrzení praktického lékaře MUDr. P. ze Svitav, že V. A. je na vyšetření MRI-PET objednan na 19.3.2012. Dne 19.3.2012 proběhlo ústní jednání, o čemž svědčí protokol. Toto proběhlo bez přítomnosti obviněného i jeho zástupkyně s tím, že tato se nedostavila, neomluvila, ač byla řádně předvolána. Dne 20.3.2012 správní orgán I. stupně rozhodl ve věci samé, přičemž však 19.3.2012 ve 14:59 hod. správní orgán obdržel od právní zástupkyně obviněného sdělení, že dnešního dne jí byla doručena výpověď plné moci. Rozhodnutí tak bylo doručeno žalobci. Dne 18.4.2012 správní orgán I. stupně od žalobce obdržel odvolání, které bylo předloženo Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje dne 25.4.2012 a o odvolání bylo odvolacím orgánem rozhodnuto 22.5.2012 tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20.3.2012 bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení z důvodu nesprávného doručení předvolání k jednání na 19.3.2012 zmocněnci obviněného, když toto nebylo doručeno advokátovi JUDr. J.K., Ph.D., nýbrž JUDr. J.K., Ph.D. insolvenčnímu správci. Ve spise dále založeno sdělení obviněného, že si zvolil nového zástupce, o čemž předkládá plnou moc ze dne 7.6.2012 sepsanou v Mostaru pro A.K., nar. X, bytem K. V. 17, M., B. a H., což správní orgán obdržel 8.6.2012. Následně ve spise založena oznámení o konání ústního jednání v přestupkové věci – vyrozumění zmocněnce A. K. s tím, že tato obě oznámení ze dne 16.7. a 29.6.2012 se správnímu orgánu vrátila jako nedoručená s tím, že adresát je neznámý. Dne 17.8.2012 tak správní orgán I. stupně přistoupil k tomu, že usnesením č.j. MUFO 15928/2012 rozhodl podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu tak, že se Ing. V. A., MBA ustanovuje opatrovníkem A.K. z důvodu, že A.K. na uvedené adrese je neznámý, jedná se o osobu neznámého pobytu. Toto bylo doručeno Ing. V. A. fikcí dne 30.8.2012, současně mu bylo zasláno předvolání k ústnímu jednání na dny 6.9., 11.9., 13.9., 18.9., 20.9., 25.9., 2.10., 4.10., 9.10., 11.10., 16.10. a 18.10.2012 a současně téhož dne veřejnou vyhláškou o možnosti převzít písemnosti bylo oznámeno možnost převzít písemnosti o ustanovení opatrovníka A.K. a předvolání k ústnímu jednání. Dne 6.9.2012 správní orgán I. stupně obdržel od obviněného podání o obsahu návrh na určení okamžiku doručení předvolání k ústnímu jednání za neplatné, dále

nesouhlas s konáním ústního jednání a omluva a žádost o odročení ústního jednání z termínů 6.9., 11.9. a 13.9.2012 z důvodu, že musí být přítomen na pracovišti a z časových důvodů není schopen zajistit svou nepřítomnost jiným způsobem a má zájem se jednání zúčastnit a hájit svá práva. Dále uvedl, že v období od 17.8.2012 do 31.8.2012 čerpal řádnou dovolenou, přičemž v období od 22.8. do 29.8.2012 pobýval v zahraničí, o čemž předložil elektronickou letenku. Dne 6.9.2012 podal i odvolání proti usnesení o ustanovení opatrovníka, dne 7.9.2012 podal námitku podjatosti úřední osoby. Správní orgán I. stupně učinil dne 6.9.2012 úřední záznam o obsahu, že jmenovaný se omluvil z jednání 6.9., 11.9. a 13.9.2012 a jednání tedy bude realizováno 18.9.2012. Dne 13.9.2012 správní orgán obdržel omluvu z termínu konání jednání 18.9. a 20.9.2012 opět z důvodu pracovního zaneprázdnění, dlouhodobě plánované služební cesty do Mostu s odvoláním na přípis správního orgánu ze dne 17.8.2012. Dne 13.9.2012 ve spise proveden úřední záznam o obsahu, že omluva z jednání na dny 18. a 20.9.2012 se akceptují z důvodu blízkého termínu po návratu z dovolené s tím, že jednání bude provedeno v následujícím termínu 25.9.2012. Dne 14.9.2012 správní orgán vydal usnesení o žádosti o prominutí zmeškání úkonu ze dne 6.9.2012 – určení neplatnosti okamžiku doručení písemnosti tak, že zmeškání úkonu se promíjí. Toto usnesení bylo doručeno fikcí obviněnému dne 27.9.2012. Téhož dne bylo správním orgánem vyhotoveno s datem 14.9.2012 nové předvolání k ústnímu jednání na dny 2.10., 4.10., 9.10., 11.10., 16.10., 18.10., 23.10., 25.10., 30.10., 1.11., 6.11., 8.11., 13.11., 15.11.2012. Toto bylo žalobci rovněž doručeno fikcí dne 27.9.2012. Dne 21.9.2012 znovu obviněný správnímu orgánu zaslal omluvu z jednání i na den 25.9.2012 s odvoláním na přípis ze dne 17.8.2012 opět z důvodu pracovního zaneprázdnění, kdy musí být přítomen na svém pracovišti v Praze z důvodu jeho nezastupitelné účasti jednání s obchodními partnery. Ve spise následuje úřední záznam z 21.9.2012, že tato omluva se toleruje opět z důvodu blízkého termínu po návratu z dovolené a jednání proběhne 2.10.2012. E-mailem dne 27.9.2012 (poslední pracovní den před státním svátkem a víkendem) ve 14:47 hod. obviněný sdělil správnímu orgánu, s odvoláním na přípis ze 17.8.2012, omluvu z jednání plánovaných i na dny 2.10. a 4.10.2012 opět ze shodného důvodu jako předcházející omluva a následuje e-mail zaslaný správním orgánem dne 2.10.2012 v 7:50 hod. obviněnému, že tato omluva již akceptována nebude. Z protokolu o ústním jednání z 2.10.2012 zjištěno, že věc byla projednána v nepřítomnosti obviněného.

[7] Dne 3.10.2012 bylo vydáno rozhodnutí č.j. MUFO 19217/2012.

[8] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 31.10.2012 odvolání a dne 2.11.2012 bylo toto předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje.

Právní úprava

[9] Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupku, koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu

Právní posouzení věci samé

[10] K žalobnímu bodu a). Žalobce byl opakovaně předvoláván k jednání, neboť se opakovaně z jednání z různých důvodů omlouval. Za podstatné z celé řady úkonů správního orgánu dostát své povinnosti a umožnit žalobci být přítomen projednání přestupku soud považuje předvolání ze dne 17.8.2012 na termíny 6.9., 11.9., 13.9., 18.9., 20.9., 25.9., 2.10., 4.10., 9.10., 11.10., 16.10. a 18.10.2012, které bylo žalobci doručováno na adresu D. 3214/A, P., která je vedena v evidenci obyvatel a kterou i žalobce pro správní orgán uváděl. Tato zásilka byla dne 20.8.2012 připravena k vyzvednutí a dne 3.9.2012 byla vhozena do schránky; zásilka byla doručena fikcí dne 30.8.2012. S ohledem na omluvu a žádost o odročení jednání včetně návrhu na určení okamžiku doručení předvolání k ústnímu jednání za neplatné ze dne 6.9.2012 z důvodu čerpání řádné dovolené v období 17.8. až 31.8.2012, správní orgán dne 14.9.2012 rozhodl usnesením pod č.j. MUFO 17900/2012 podle § 41 odst. 4, 6 správního řádu o prominutí zmeškání úkonu ze dne 6.9.2012 a určení neplatnosti okamžiku, kdy byla písemnost doručena tak, že zmeškání úkonu promíjí. Správní úřad své usnesení odůvodnil čerpáním dovolené obviněným, takže překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez zavinění obviněného. Usnesení bylo žalobci doručeno 27.9.2012 (fikcí). Správní orgán rovněž dne 14.9.2012 znovu předvolal obviněného k ústnímu jednání, toto předvolání opět bylo doručeno fikcí dne 27.9.2012 (zásilka vhozena do schránky dne 2.10.2012). V tomto předvolání byly stanoveny nové termíny jednání, a to 2.10., 4.10., 9.10., 11.10., 16.10., 18.10., 23.10., 25.10., 30.10., 1.11., 6.11., 8.11., 13.11., 15.11.2012. Série žalobcových omluv pokračovala, a to na termíny 25.9.2012 (omluva dne 21.9.2012), což správní orgán akceptoval stále ještě z důvodu, že se jedná o termín blízký po návratu obviněného z dovolené, dále na 2.10. a 4.10.2012 (omluva dne 27.9.2012 ve 14:47 hod. e-mailem, písemně potvrzena dne 3.10.2012). K této omluvě správní orgán dne 2.10.2012 sdělil, že tato omluva akceptována vzhledem k tomu, že nařízené jednání má přednost před pracovními záležitostmi, nebude.

[11] S odvoláním na uvedené v odst. [10] tohoto rozsudku se za vadu řízení považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez důležitého důvodu. Je věcí správního orgánu vyhodnotit závažnost důvodu, který obviněný jako důvod neúčasti u jednání uvádí, a to i s ohledem na průběh celého řízení. Krajský soud souhlasí s oběma správními orgány, že pracovní záležitosti nejsou vážnou omluvou z jednání o přestupku. Žalobce nemohl očekávat, že správní orgán bude jeho neustálé omluvy z důvodu pracovního vytížení tolerovat, když byl v předvolání poučen o tom, že závažnými důvody nejsou činnosti související s výkonem podnikání či zaměstnání či jiné pracovní aktivity, a že správní orgán automaticky jeho žádosti vyhoví. Dle soudu správní orgán velkoryse přistupoval k žádosti o změnu termínů konání ústního jednání na termíny 18.9. a 20.9.2012 s odůvodněním, že se stále jedná o dobu blízkou návratu z dovolené. Soud konstatuje, že žalobce ukončil dovolenou dne 31.8.2012 (pátek) a tedy téměř tři týdny po jejím ukončení v žádném případě nelze mít zato, že se ještě 18. září jedná o dobu blízkou dovolené, na které pobýval dva týdny. Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že postupem, který si žalobce zvolil, chtěl dosáhnout průtahů řízení. Žalobce v dostatečném předstihu věděl o termínech jednání, neboť správní orgán poté, co vyhověl návrhu o prominutí zmeškání úkonu dne 14.9.2012, téhož dne vyhotovil nové předvolání k ústnímu jednání, přičemž toto

zahrnovalo i shodné termíny ústního jednání uvedené v předcházejícím předvolání, o nichž žalobce, jak sám uvedl v žádosti, věděl od 3.9.2012 a dále v předvolání správní orgán stanovil další termíny v časové řadě. Soud s ohledem na uvedené dospěl k závěru, že postupem žalovaného nebyla porušena procesní práva žalobce ve správním řízení ve smyslu ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích.

[12] Pokud se týká namítanému, že bylo doručováno předvolání žalobci jako opatrovníkovi zmocněnce a nikoliv jako obviněnému, ani zde soud na tvrzení žalobce nepřistoupil. Rozhodující v dané věci je, aby obviněný věděl, že je nařízeno jednání. Žalobce sám si svým postupem zavinil, že správní orgán nakonec přistoupil k tomu, že ho ustanovil jako zástupce zmocněnce a je zcela nerozhodné, zda byl k jednání volán jako obviněný či opatrovník zmocněnce, rozhodující je, že žalobci bylo doručeno předvolání k jednání, a tudíž o konání věděl. Zasílání předvolání žalobci dvěma samostatnými zásilkami, jednou jako obviněnému a jednou jako opatrovníkovi zmocněnce, by bylo nejen příliš formalistické, ale hlavně procesně neekonomické.

[13] Krajský soud se neztotožnil s námitkami ohledně neakceptování doručení předvolání alespoň pět dnů před jednáním, když v případě žalobce to byly jen čtyři dny. V ustanovení § 59 správního řádu je uvedeno, že předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným předstihem, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. Soud zdůrazňuje, že žalobce si nevyzvedával zásilky, které mu byly doručovány na jím uvedenou adresu, a tudíž všechny zásilky byly doručeny fikcí. Je věcí každé fyzické osoby, jakou adresu pro doručování si zvolí, ale pak si musí být i vědom následků včasného nevyzvednutí zásilek. Soud toto uvádí v souvislosti, že žalobce ještě v období, kdy již mu bylo doručeno předvolání ze dne 14.9.2012, se ve své písemnosti dne 27.9.2012 odvolával na předvolání ze dne 17.8.2012 a zásilku ze dne 14.9.2012 zcela pomíjí. Žalobci bylo předvolání ze dne 14.9.2012 doručeno dne 27.9.2012 a první termín byl nařízen na 2.10.2012. Citované ustanovení nestanoví striktně pět dnů, lhůta je ošetřena i neurčitým pojmem „zpravidla“, což v daných souvislostech lze za situace, kdy žalobce najisto věděl, že probíhá přestupkové řízení, že správní orgán se snaží přestupek projednat již ode dne 7.3.2012, a kdy termíny byly měněny jen z důvodů na straně žalobce, dojít k závěru, že žalobce byl na termín 2.10.2012 v dostatečném předstihu předvoláván.

[14] Soud nepřisvědčil námitce ohledně neurčitosti obsahu předvolání ze dne 17.8.2012. S ohledem na dosavadní průběh řízení, kdy žalobce měnil své zástupce, přičemž zvolení si zástupce cizího státního příslušníka s místem pobytu v cizině, kde na uvedené adrese je neznámý, jen potvrzuje domněnku o obstrukcích v řízení za účelem prodloužení řízení; soud přisvědčil správnímu orgánu, že jedním předvoláním stanovil žalobci několik termínů jednání a kdy zcela jasně uvedl, že každý následný termín platí pro případ řádné a včasné omluvy z jednání předcházejícího a v případě, že ústní jednání proběhne v některém ze stanovených termínů, odpadají termíny následující, kdy současně byl poučen o tom, že vážným důvodem nejsou pracovní povinnosti, které žalobce jako důvod své neúčasti opakovaně prezentoval. Žalobce svým obstrukčním jednáním nedal správnímu orgánu na výběr postupovat jiným způsobem. Žalobce se sám o právo seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí připravil svou neúčastí u jednání.

[15] Soud nepřisvědčil výtce ohledně pozdní reakce správního orgánu na omluvu z jednání na termín 2.10.2012, deset minut před jednáním. Žalobce v poslední pracovní den 27.9.2012 v 14:47 hodin e-mailem sdělil, že se nemůže zúčastnit jednání ve dnech 2. a 4.10.2012, neboť musí být na svém pracovišti v Praze a jeho účast při jednání s obchodními partnery je nezastupitelná, pak je zcela nelogické, že při vědomí, že omluva není akceptovaná správním orgánem, by se dohodl se zaměstnavatelem na absenci v zaměstnání, jak tvrdí v žalobě. Toto tvrzení tedy zcela zpochybňuje vážnost omluvy učiněné dne 27.9.2012.

[16] Soud nepřisvědčil ani námitce ohledně absence rozhodnutí o návrhu o určení okamžiku doručení. Podání žalobce ze dne 6.9.2012 označené jako „návrh na určení okamžiku doručení předvolání k ústnímu jednání za neplatné“, kdy v obsahu tohoto podání uvedeno „tímto tedy z výše uvedených důvodů žádám, aby správní orgán určil, že okamžik doručení písemnosti – předvolání účastníka k ústnímu jednání v den 30.8.2012 je neplatný, je rozporné ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu. Dle citovaného ustanovení může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Z uvedeného je zřejmé, že lze požádat o určení neplatnosti doručení, nebo o určení, kdy byla písemnost doručena. Žalobce žádal o určení okamžiku doručení předvolání za neplatné. Jestliže žalobce požadoval vyslovení neplatnosti, pak správní orgán zcela správně rozhodl dne 14.9.2014 o určení neplatnosti doručení a současně prominul zmeškání úkonu ze dne 6.9.2012.

[17] A konečně soud nepřisvědčil ani tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí z důvodu zjištěného skutkového stavu v rozporu se spisem. Správní řízení, tím má soud na mysli řízení před orgánem prvního stupně i druhého stupně, tvoří jeden celek, a odvolací orgán tak má možnost doplnit odvolací řízení o důkazy nebo úvahy, které nebyly provedeny správním orgánem I. stupně.

[18] Pokud se týká otázky dokazování, resp. že rychloměr nebyl funkční, případně nebyl správně použit, soud ani s tímto namítaným se neztotožnil. Otázky dokazování ve správním řízení jsou upraveny ve správním řádu a soud odkazuje na ust. § 3. Dle tohoto ustanovení má správní orgán povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 3 cit. zákona. Dále pak ust. § 50 odst. 3 správního řádu ukládá povinnost správnímu orgánu i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Postup správního orgánu pro provádění dokazování upravuje § 51 a násl. správního řádu. Je na správním orgánu, které důkazy provede, které připustí a jednotlivé důkazy sám hodnotí. V žádném případě toto neznamená, že správní orgán je povinen akceptovat všechny navrhované důkazy. Účastník řízení pak je povinen prokázat, nebo alespoň prokazovat jím tvrzené nezákonnosti, neboť primárně je důkazní břemeno na správním orgánu, pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srovnej § 52 správního řádu). Je zcela nemyslitelné a až absurdní, jestliže by správní orgán musel prokazovat každé tvrzení vznesené

obviněným (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 9/2013-35 ze dne 2. května 2013). Žalobce v žalobě, stejně tak ve správním řízení, jen vyslovil pochybnost o funkčnosti radaru, případně že tento byl nesprávně použit. Jestliže správní orgán za základ svého rozhodnutí vzal snímek z radaru, ověřovací list autorizovaného metrologického střediska opravňující tento použít k měření a radar byl použit za platnosti ověřovacího listu, dále osvědčení policisty opravňujícího k použití takového radaru, pak správní orgán postupoval zcela správně, jestliže jen k obecné námitce neprováděl ve směru užití daného radaru žádné další dokazování. Soud odkazuje na závěr vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 1.6.2011 sp. zn. IV. ÚS 868/11, kde se uvádí, že *„Specifikace přístroje či metody měření rychlosti je tedy otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Úpravu principu nebo způsob měření, případně dokonce typu či modelu měřicího přístroje v právním předpisu, by odporovala požadavku, aby právní normy upravovaly pouze právní vztahy adresátů právních předpisů“.*

[19] Obsahem správního spisu je snímek vyhotovený silničním radarovým rychloměrem dne 27.12.2011 v 17:43:02 hod. v úseku, kde je povolena rychlost 90 km/h, s naměřenou rychlostí u vozidla ŠKODA SUPERB rz X, 135 km/h. Dále součástí spisu je ověřovací list vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem ze dne 13.9.2010 s platností pro silniční radarový rychloměr AD9C od 13.9.2010 do 12.9.2011 a ze dne 12.9.2011 na období od 12.9.2011 do 11.9.2012, včetně osvědčení pro M. K. opravňujícího k ovládání měřiče. Žalovaný správní orgán se zcela přesvědčivě ve svém rozhodnutí vypořádal s námitkou, kterou žalobce opakuje i v žalobě, a to ohledně nefunkčnosti či alespoň nesprávné obsluhy radarového zařízení. Soud se ztotožnil se správním orgánem, že radar měl v době spáchání přestupku platný atest a byl obsluhován policistou, který byl k jeho obsluze řádně proškolen. Žalobce nepředložil žádný konkrétní důkaz, že plomby na radaru byly poškozeny; toto neuvedl ani v okamžiku spáchání přestupku. Správní orgán neměl důvod bez tvrzeného toto z úřední povinnosti zjišťovat a není důvod vytýkat správnímu orgánu neprovedení dokazování v tomto směru.

[20] Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostály. Správní orgán se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[21] Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, přičemž rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. s přihlédnutím k tomu, že ve věci plně procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal a také mu žádné nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 30. ledna 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně